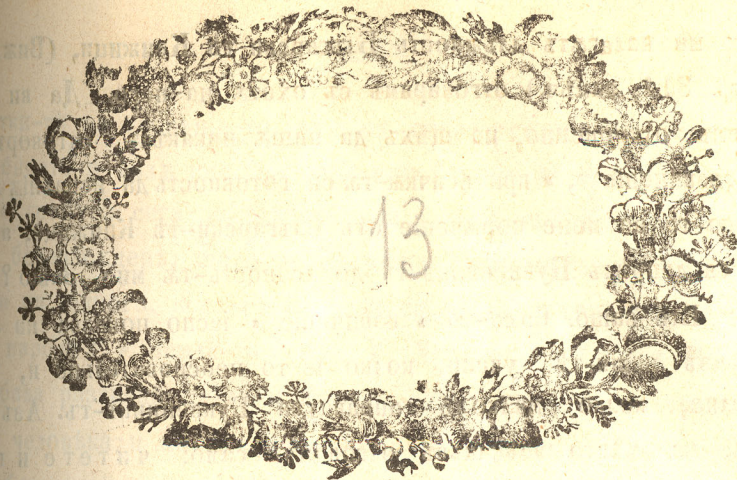

Български Книжици.

ЧАСТЬ II.

1859.

ИЮЛЯ

КНИЖКА ПЕРВА

ОТГОВОРЪ

На извинение-то Г-нъ Хр. Сичанъ Николовъ за критикъ (*).

Любезни читатели!

Ведѣхъ и прочетохъ » извиненіето » което написалъ издатель-
тъ на Буквенициж-тъ, Г. Христодулъ Сичанъ Николовъ противъ
мене и критикъ-тъ ми за Славенскъ-тъ му Грамматикъ, и спорѣдъ

(*) Тая отговорна статія ни ся прати тая дни отъ Словесныймаго
Господина Т. С. Бурмови учителя въ Габрово, кой-то по-напредъ ни бѣ
дѣлъ писмено позволеніе да му изіавимъ имя-то, и ми ѣмъ радостно виѣща-

Година 2. Часъ 2. Книж. 13.

*

каквото ми налага́тъ дължност Български-тъ Книжици, (Виж. бр. 10. стр. 314, замѣч.) отговарямъ съ охотѣ на него. Да ви кажа впрочемъ откровенно, не щѣхъ да пишѣ никакъвъ отговоръ на това „извиненіе“, « при всякъ-тъ си готовность да испильнѣ » вълагаемо-то на мене поржченіе отъ Български-тъ Книжици, ако не бѣше ся допрѣлъ Буквеникъ-тъ до личностъ-тъ ми. Защо? ще кажете. Ето защо. Само-то » извиненіе « ясно показва на опитни-тъ изъ наши-тъ учени, колко ѣ то неоснователно и, сѣдователно, колко малкото оправдува Буквеникъ-тъ. Азъ бихъ рекълъ, на мѣсто всѣкакъвъ отговоръ, само: читете и пакъ читете моѣ-тъ критикъ, и буквениково-то » извиненіе « и дѣло-то само ще ся іави. Но тѣй като Г. Буквеникъ-тъ докача лице-то ми (а то ѣ известно на мнозина и да не ѣ написано, имя-то ми и това трѣбуваше да прѣдлага издатель-тъ на Буквеникъ-тъ) и най-паче, като има мно-го таквизи, кои-те сами по себеси не ще да могатъ да оцѣнятъ » извиненіе-то « му въ паралель съ критикъ-тъ ми, азъ ще станѣ пакъ ръководителъ, тѣй сжщо какво-то бѣхъ, кога-то прѣдлагахъ Буквеникъ-тъ за разглѣждане.

Въ критикъ-тъ си, коѣ-то написахъ противъ Буквеникъ-тъ на Г. Христовула С. Николова іединствено по желаніе да припечѣ ползъ на народа нашъ, като прѣдупардѣ по неопитни-тъ учители, да не би да ѣ употребѣтъ за учебникъ, както ѣ назначавалъ Г. Буквеникъ-тъ, и тѣй да си губѣтъ ученици-тъ вѣрѣя-то, въ критикъ-тъ си, повтарямъ, азъ ненаписахъ нищо таквизи, коѣ-то да докача само-то лице на съчинитель-тъ отвѣнъ съчиненіе-то му. Но щѣло піему да му ѣ досадно, чи като ся показватъ не-

ваны въ Книжици-ты. Читатели-ти ся уже добрѣ познаватъ съ Г-на Буржова, и Книжици-ти нема́тъ освенъ похвалъ и благодареніе да му отнесатъ » а него-ты безпрестанни за народна ползъ трудови.

достатки-тъ на твореніе-то му, ся показваѣ и той самъ каква-
 способность и сила има, на това никой нему не кривѣ. Него ли-
 повече трѣбува сега да глѣдами или народъ-тъ? Кой ще бѣде то-
 лкова безразсѣденъ, щото да ся рѣши да прикрива несвършене-
 ства-та на іедного, кога-то съ това ся принася немалкъ вредъ на
 цѣль народъ? » Земля-та, казва Г. Христодуль Сичанъ Николовъ,
 прозябава различни цвѣтя и билки; едни потребны за живопитані-
 то на чловѣка и на животны-те, други приличны ради красотѣ-тъ
 си и благовопіе-то си за увеселеніе чловѣку, а други непотреб-
 ны за нищо. « Добро, тѣй. Но догдѣ ся разпознаѣ, кои трави и
 билки сѣ потрѣбни, кои не сѣ и вообщо кои каква природѣ иматъ,
 малко ли врѣмя ся іе минжло? Малко ли жертви сѣ стаяли догдѣ
 ся познаѣтъ свойства-та на трави-тъ? Не іе ли іавно наприимѣръ,
 чи догдѣ сѣ опознали іадовити-тъ трави немалко чловѣци трѣбу-
 ва да сѣ изгинѣли, зашто-то има растеніѣа, кои-то отъ само-то
 прикосповеніе до тѣхъ нанасѣтъ голѣмѣ повредѣ и даже смръть
 на чловѣкѣ? И тѣй не іе ли и отъ тѣзи стрѣжѣ голѣма услуга
 за чловѣчество-то, гдѣ-то ботаници-тъ сѣ ся трудили и ся тру-
 дѣтъ да опознаваѣтъ трави-тъ и билки-тъ? Защо пакѣ Г. Хр. К.
 Сичанъ Николовъ не дава да ся даде миѣніе за Буквеница-тъ му,
 за да ся покаже, къмъ кой родъ трави и билки ся отнася тя, къмъ
 полезни-тъ или непотрѣбни-тъ и вредителни-тъ? Или иска той да
 ся умртѣвѣтъ отъ неіѣ умствено мнозина, догдѣ ся опознаѣ
 свойство-то ѣ? » Но минимы-те най-непотребны, продължава Г-нъ
 Сичанъ, и най-вредителны и тѣмъ е дало естество-то по едно о-
 собно дѣйствіе и талантъ, за да сѣ полезны и тіа въ нѣщо. « И-
 стинна, пакѣ истина. И неіегова-та Буквеница іе потрѣбна и си
 има особнѣ цѣль въ міроіавленіе-то зашто-то като нищо безъ цѣль
 не става и тя си има своѣ цѣль, своіе назначеніе. Коже іе прочее
 нѣщо-то назначеніе? Тя има назначеніе да покаже на всички-тъ,

чи кой-то много мисли за себеси и ся впуска въ работи, за които нѣма сила и способностъ, намѣсто да ги извърши, приема посяганіе, и чи тѣ книги, кои-то имѣтъ горчивъ и дивъ плодъ, съ полезни само за огнь, както и дресеса-та, кои-то сѣ отъ този родъ. Букъ-тъ, напимѣръ, като нѣма добръ плодъ, ся гори и влѣзва въ вещество за зданія-та; Буквеница-та, коя-то има сродство съ нѣго, спорѣдъ както ся види отъ критикъ-тъ нашъ, очевидно всички-та за горѣніе и други подобни потребности ще останатъ освѣтъ нѣколко екземпляра, кои-то ще ся вардѣтъ въ библиотекитъ за вѣченъ поучителенъ урокъ.

» Въ Аустріѣ, казва Г. Сичанъ, жители-тъ никого списателя не хулятъ, но сички-тъ равно хвалятъ. « То е най-добръ, като хвалятъ въ Аустріѣ всички-тъ писатели равно, да отиде Г-нъ Буквеникъ-тъ та да живѣе за да приема похвалъ еднакъ съ знаменити-тъ знатоци на Славенски-тъ язици, съ Шафарика, Копитаръ и други-тъ.

» И Платона княза Философскаго, като критикуваха хората понатакъ, Г. Х. Сичанъ Николовъ, що остава до друго. « По долу, по долу Г. Христодуле! Не упорствуй толкова, по знай, чи Буквеница-та ти заслужаваше по голѣмъ ударъ, отъ какъвъ-то и ся сложи за ползъ народи.

» Похвалы-тъ, ся старае да увѣри еще Г. Сичанъ, — надѣждатъ на уста-та на знаменити-те и честни-те лица, а хулы-те на уста-та на скитающи-те ся по кръми-те « каква нещастность! Честни-тъ и знаменити-тъ лица, по логикъ-тъ Сичановъ, хваляти и недостойни-тъ, сир. тѣзи, кои-то заслужаватъ укори, хули. Това не сѣ честни лица, но ласкатели. Знаменити-тъ хора винаги хортували истинъ-тъ за ползъ-тъ на челоѣчество-то. Богочелоѣкъ, Исусъ Христосъ, кой-то ни е далъ височайшій образецъ за почитаніе-то, не хвалилъ Фарисей-тъ, а ги наричалъ *слѣпи вожди*.

пробове повалени; змии; порожденія ехиднини; (Мат. гл. 23.) и
вообще имъ раскривалъ пороци-тъ, за да ся неувлича народъ-тъ
съ тѣхнѣ-тъ. вѣнкашнѣ. набожностъ. Апостоли-тъ не хвалили ере-
тици-тъ, но прѣдупреждали отъ тѣхъ. Тѣй сѣщо постѣпвали и
Святи-тъ. отци. церковни. Сичацова-та Буквенница, като ще изгуби
толкова врѣмя на: толкова дѣца, защо да ся не прѣдстави тя на
на свѣтъ-тъ. таквази, каква-то си е, во имя-то на просвѣщеніе-то
и на ползѣ-тъ. народнѣ, подобно както постѣпвали знаменити-тъ
святи мѣжи (да оставишъ на стрѣнѣ сега несвяти-тъ-свѣтски-тъ),
кога било полезно за истиннѣ-тъ и за челоуѣци-тъ да ся раскри-
ватъ вещи-тъ какво-то си сѣж?

Напрасно ся трудилъ еще Г. Хр. Сичацъ да прѣдстави, чи за
вкусъ-тъ прѣпирня не бива, та да докаже съ това, чи Буквенница-
та му има достоинства, но тѣ само на критикъ-тъ ѝ не аресвѣтъ,
тѣй като на всички-тъ хора іедно и сѣщо-то, казва той, не арес-
ва. Напрасно: зашто-то освѣнѣ това чи има на свѣтъ-тъ. вкусъ и-
защезъ, правъ, вкусъ разваленъ, лѣжливъ, грамматика-та ся но о-
тнѣся къмъ областъ-тъ на вкусъ-тъ. По тѣзи причинѣ тѣй неможе
да рече, че тя на едни аресва, а на други не Кога ся разгѣжда іе-
дно такова съчиненіе, какво-то грамматика, за да ся види какъ іе
то съставено. логически ли или не, по закони-тъ ли на языкъ-тъ
или не и тѣй понататѣкъ, могатъ да ся прѣдставѣтъ положителни
и ясни доказателства, какво-то направихми нѣй въ критикѣ-тъ си
тѣй щото всѣкій да може да види какъ іе работа-та и зашто іе тѣй.
За подобни съчиненія никакъ неможе да ся каже чи както іедни
аресвѣтъ іеднѣ краскѣ, а други-другѣ, тѣй іедни аресвѣтъ Букве-
ницѣ-тъ, а други не ѣх аресвѣтъ. Тука иде работа-та за това, ка-
ква іе краска-та, черна ли или бѣла, сирѣчь Буквенница-та съста-
вена ли іе добръ или не, ще ли принесе ползѣ или вредъ. На нѣ-
кои-си може да ся чини чи това, що тѣ правѣтъ или мислѣтъ, іе

добро или истинно, най-паче ако ги е обладало самооболщение; но тѣмъ могатъ да имъ ся покажътъ, по закони-тѣ на челоу-тескій-тъ разумъ, всички-тѣ имъ недостатки и несвършенства тѣй що-то и тѣ сами да ги видѣтъ, ако не сж съвсѣмъ раждаеали въ криво-то. Ако да ся слѣдваше логикъ-тж Г. Сичановъ, тогавъ не щѣше да може да ся познава, кою е истина кою не е, кою е полезно, кою не е; търговцы тѣ не щѣха да могатъ да познавжтъ кою стока е добра, кою е лошава, кои пари сж калпавы, кои не сж и проч.

И тѣй Г. Христодулъ Сичанъ може да бжде царь на вкуса си да обича черно-то или бѣло-то, но кога го попитжтъ, кою е черно или бѣло, трѣбува да знае да отличи едно-то отъ друго-то и кога му прѣдставлявжтъ, чи е потребна бѣла вещь, той да не подава черна, та да увѣрява чи е тя бѣла. Той може да пише и да печата какви-то ще книги не само съ негово си а и съ чуждо иждивеніе (*), но да не отѣснява свободж-тж на другитѣ, кога тѣ искжтъ въ имя-то на просвѣщеніе-то и на истиннж-тж, во имя-то на общенароднж полжж, да покажжтъ и ніему и на всякій-тъ народъ, чи книга-та му не-приближава къ цѣль-тж, но удалява, чи на мѣсто полжж тя може да принесе вредъ; зашто-то не е праведно той да пичежи пари, а цѣль народъ да трѣпи повредж.

Г. Сичанъ мислилъ, че критикъ-тъ на Буквенницж-тж му искалъ да му *покруси*, да му докаче честь-тж, като прѣдставилъ грамматикж-тж му въ сичкж-тж ѣ наготж, за да може да ѣх видивсѣкый каква-то си е тя. Не мисли ли ти, почтениѣишій Г. Сичанъ че ти самъ си си развалилъ ч есть-тж иеже кога-то си издалъ твореніе-то си, зашто съ него си ся показалъ прѣдъ цѣль свѣтъ ка-

(*) Въ начало-то на Буквенницж-тж си Г. Сичанъ обіавлява, чи Габровско училище му помогнало съ 500 книги.

къвъ си? Дѣло-то на критикъ-тъ бѣше само да прѣдупреди нес-
вѣдущи-тъ и да ти покаже грѣшки-тъ за да си исправишъ грамматикъ-
тъ, ако е възможно, а не да те кори. Гдѣ намѣри нищо въ кри-
тикъ-тъ ми, кою-то да ти докача личностъ-тъ или честь-тъ? Ка-
то хоротувашъ, чи сѣмъ искалъ да ти докачъ честь-тъ, защо не
си показалъ съ какво и гдѣ? Не видишъ ли, чи въ критикъ-тъ ми
освѣтъ погрѣшки-тъ, кои-то си направилъ, като си съставлявалъ
Буквеници-тъ, нищо по вече нѣма? Ти си ся сидилъ напро-
тивъ да докачешъ честь-тъ ми, ти почтеннѣйшій, а не азъ твою-
тъ, както показва моя-та критика и твою-то „извиненіе.“ « Ти си
излѣзълъ вънъ отъ предметъ-тъ си и си зелъ на мѣсто да пред-
ставишъ доказательства само противъ критикъ-тъ ми, да мя уко-
рявашъ, чи сѣмъ билъ къмъ тебе неблагодаренъ, за гдѣ-то си ушъ
стоалъ съ грѣди противъ хулители-тъ ми и прѣдстоавалъ за
добро-то ми и за гдѣ-то си мя хвалилъ прѣдъ зломисленници-тъ
ми; ти, повтарямъ, си докачилъ честь-тъ ми, като хоротувашъ не-
опрѣдѣленно, чи на единъ връхъ мене голѣма хула си стоалъ съ
грѣди противъ хулители-тъ ми. Каква е тѣзи голѣма хула? защо съ
прѣувеличенность и неопрѣдѣленность въ израженіа-та си карашъ
читатели-тъ да мислятъ за това, онова и да си прѣдставляхътъ,
може, Богъ знае що, и да не имъ оставяшъ да знахътъ, тѣ-зи ху-
ла клевета ли е была или не? Ти ако си стоѣлъ на срѣща противъ
зломисленници-тъ ми, кои-то сѣ искали да мя укорявхътъ, ако си
прѣдстоавалъ за мое добро, ти си изпълнилъ едно дѣло Христі-
анско, за кою-то ще си приемешъ несомнѣнно награда-тъ
на небе-то; но да искашъ да ти ся некритикува съчине-
ніе-то, по тѣзи причини, нѣмашъ правдѣ: защо-то *amicis Plato,*
amicus Socrates, sed magis amica veritas. Знай добръ, чи съвремен-
ници-тъ и потомство-то ще сѣдѣхътъ тѣзи, кои-то за хатъръ къмъ
единъ човекъ прѣмалчавхътъ истини-тъ ся когае потребно да и-

скаже тя за общенароднѣ ползѣ и не мысли чи ся не хортувала истинна-та за Буквеницѣ-тѣ ти отъ нѣкоѣ остудѣ, за коя-то подмѣташъ въ „извинение-то“ си

Тѣй като ти си вече избѣзълъ отъ прѣдѣли-тѣ на законнѣ-тѣ критикѣ и си ся докачилъ до лице-то ми, поради това ползувамъ ся тука съ случай-тѣ да ти обавѣж и азъ отъ стрѣнѣ-тѣ си, чи наистинѣ ще произлѣзе между тебе и мене голѣма остуда, ако ся неоставишъ ти отъ намѣрение-то си да откривашъ въ Габрово грѣцко училище съ кою-то нѣщо си немалко побръкалъ на напреднование-то на народнѣ-тѣ ни школѣ, и тогава ще имамъ право да ти обнародвамъ дѣлата и да ти докажѣ личность-та. Сега оставямъ това, що не было, като нѣщо вече минѣло макаръ и да можѣхъ спорѣдъ поводъ-тѣ, кой-то ми даде, да тя не пожалѣжъ въ този случай.

Любезни читатели! до сега ний хортувахми колко-то да ся защитимъ отъ нападения-та, кои-то ни е направилъ Г. Сичанъ, чи сме му критикували Буквеницѣ-тѣ, и колко-то да докажемъ, чи критика-та не не Богопротивно, а Богоугодно. Сега да ся уловимъ да направимъ нѣкои забѣлѣжванія противъ негови-тѣ възражения, кои-то ся допиржѣ до самѣ-тѣ ни критикѣ.

Г. Сичанъ Николовъ иска да каже, че като не прѣвелъ правила-та на Буквеница-та отъ Франц. грамматикѣ на Ноеля и Шапсаля, не постѣпилъ какво-то пчелата, кога-то тя прави медъ отъ цвѣтъ-тѣ. О, да бѣше медъ негова-та буквеница, колко щѣше да бѣди това пріятно за дѣца-та, кои-то щѣха тога-зи и да ся учѣтъ и да ся наслаждавжѣтъ съ този медъ! За сожалѣние Г. Сичанъ непостѣпилъ като пчела-та, а ми както муха-та, кога тя.....Това ся види отъ нашѣ-тѣ критикѣ. Г. Сичанъ пита: възможно ли не да сѣ приведе грамматикѣ. Защо да ся пита възможно ли не това, кою-то не вече дѣйствиелно? Ний пока-

захи, какъ ѿ ѱе прѣвелъ той, и разяснихми съ примѣри, какъ му ѱе прѣводъ-тъ. Отъ нашъ-тъ критикъ ся види какъ и гдѣ ѱе той прибавилъ своеѱ или измѣнилъ нѣщо, подобящся, както иска да ни увѣри на пчелъ-тъ. Трѣбуваше той сега да ни покаже съ доказательства, чи примѣри-тъ, кои-то нѣѱ турихми за да представимъ, че ѱе той прѣвождалъ правила-та на Буквенница-та отъ реченъ-тъ Франц. грамматикъ, въ много мѣста, работски, чрезъ коѱе-то между друго-то излѣзли правила лишни за Славянскѱй-тъ ѱазыкъ и даже противни нѱему, нѣмжтъ никкъвъ доказателнъ и убѣдителнъ силъ. Но той си прѣмлъчалъ за тѣхъ, като чи ги нѣма. Всѣкѱй може да каже за едно нѣщо, че не ѱе тѣѱ, нъ безъ доказательства не му вѣрвжтъ.

На наши-тъ забълъжванѱ, чи глаголъ *дѣлаю* ѱе дѣйстви-теленъ, Г. Буквенникъ-тъ орговаря, глаголъ *макаръ* и да ѱе дѣйстви-теленъ, но като му нѣма предъ него непосредственно-то доплъ-ненѱе, остава срѣденъ както и пишуща, слышуща, внима-тельно, казва той. Но самъ же Г. Сичанъ дума въ Буквенница-тъ си кога опредѣлява срѣднѱй-тъ глаголъ, чи той ся различава въ това отъ дѣйствителнѱй тѣ чи не може да има доплъненѱе не посред-ственно (гл. Букв. §. 94 стр. 53.) Самъ Г. Буквенникъ-тъ дума чи лесно средство, за да ся познава дѣйствително залога е то-ва; требе да ся гледа да ли може да му ся тури нѣкое доплъне-нѱе непосредственно. Поспѱаю, пишу дѣйствителни глаголи са, поне-же може да ся рече: азъ поспѱаю ближняго, пишу посланѱе (бу-квен. стр. 53) Като ѱе тѣѱ наистиннъ, защо мисли чи глаголитѣ, ко-ито можжтъ да прѱемжтъ доплъненѱе непосредственнъ съ срѣдни? Самъ си противорѣчишъ Г. Сичане! и съ това самъ себе си посражавашъ. Но кой ти ѱе кривъ?

По нѱататкъ Г. Буквенникъ казва, чи като не думали Българи-тъ *изражавамъ*, трѣбувало да ся рече: *толкувамъ*, зѱщото била дир-ната рѣчь тѣмъ извѣстна и ся употреблявала на мѣсто *изражавамъ*

Година 2 Час. 2. Книж. 13. 1

Ний казахми вече въ критикъ-тъ си чи *толкувалъ* ще рече: *правъ* ясно *това* което не е *вразумително* и чи слѣдователно тѣзи рѣчь не може да ся употреби на мѣсто *изражавамъ*, защото този дѣрній-тъ глаголъ ще каже: *изображавамъ* нѣщо съ думи съ *тѣлодвиженіе*, съ *музикъ* съ *животисъ* или съ *важнѣ*. Сега ни остава да помолемъ Г. Сичана да послуша по внимателно Българи-тъ, когато хорагуватъ за да ся научи какво ще каже глаголъ *толкувамъ* а колко-то за глаголъ и *зражавамъ* да погледне въ словари-тъ Славено-Руски.

Противъ нашето забѣлжаніе чи въ §. 98 на *буквеници*тъ турень за примѣръ глаголъ *личенъ* на мѣсто *безличенъ*, Г. Сичанъ пи-та: « *да ли нѣма глаголи, които сж земътъ и на трето-лични* ? » Ний не казахми въ критикъ-тъ си, чи нѣма глаголи лични, които да ся употребляватъ и безлично. Ний само представихми, чи Г. Сичанъ употребилъ личенъ глаголъ за примѣръ на *безличенъ*: защото той казва въ *буквеници*тъ си чи « *едноличните глаголи, които ся казуютъ и безлични и третолични не ся употребляватъ во всите лица и само въ третото на-единственно-то число* » (гл. бук-стр. 54) и непосредственно слѣдъ това прѣдставлява между другитѣ примѣри: *я в и т ся*. Изъ устъ твоихъ сужду тя Г. Буквенико!

Наши-тъ забѣлжванія на §§ 101. 103 Г. Буквеникъ и не разумѣлъ и по тѣзи причинъ изважда странно заключение, чи « *Българска-та Грамматика, като е писана за Българе тя не е прѣводъ отъ Француски.* » Ний не сме нищо хортували за Българскъ *грамматикъ*. Чудни нѣща! Прочити по добръ Г. Сичане, наши-тъ забѣлжванія и ще си видишъ грѣшкы-тъ.

Като привелъ примѣръ: *несите користи ся царю вашему* Г. Буквеникъ не ся постаралъ да покаже, какъ този примѣръ доказва, чи глаголъ *несу* е *будуше врѣмя*. Колко то за това гдѣ-то казва, чи на *прѣвообразни-тъ славенски глаголи* *настояще-то* и *будуше-то врѣмя* сж еднакви, трѣбува да знае Г. Буквеникъ, чи друго е нѣщо, кога *настояще-то* ся зема и като *будуше нѣкой пѣтъ* (това бива во много *ѣзици*) и друго е, кога ся турѣтъ *форми различни*, изъ кои-

то една-та да означава *будуще*, а друга-та — *настояще*, както и това въ неговж-тж Буквеницж, тогава като и двѣ-тѣ форми означа-
ватъ *настояще*.

Г. Буквеникж казва, чи въ моѣж-тж критикж ся намирали *соли-
кисми*. Нали трѣбуваше това да ся потвърди съ примѣ-
ри, за да ся види има ли или нѣма тамъ *соликисми*? Не може, по-
вторями, да ся вѣрва на това, що не е доказано: защото може нѣ-
кой си да увѣрва за туй, що го нѣма, не само по еднаж наклонность
къмъ лѣжж-тж, но и по невѣжество.

Г. Сичанж ми обявлява най послѣ, чи съмь могълъ свободно да
си подпиша имя-то, защото нѣмалъ той намѣреніе да ми докача че-
сть-тж. Като е тѣж защото той досяга лице-то ми въ „извиненіе-то“
си?—Да бжде увѣренъ Г. Буквеникж, чи не отъ боязнь да ми не до-
кача той честь-тж, си не подписахъ азъ имя-то, но за да може той
да е по свободенъ отъ злобж и ненависть и тѣж да си разгѣда по
внимательно погрѣшки-тѣ. Но вмѣсто да ся воспользува съ указаніа-
та ми, Г. Буквеникж по вече распитвалъ за имя-то ми, догдѣ да го
научи, за да покаже, чи ми е правилъ добро и чи е той старъ, а ази
младъ. Като чи съмь знаилъ, чи той вече ми научилъ имя-то, азъ прѣ-
ди появленіе-то на „извиненіе-то“ му дадохъ свободж на Български-
тѣ Книжици да ми явяжтъ имя-то. Да бжде покойнъ Г. Буквеникж и
отъ тѣзи стрѣжж. Колко-то же за понятія: *старъ и младъ*, добръ е
той да заблѣжи, чи старость-та имала важность, каквж-то и обикно-
венно той придава, въ Авраамовы-тѣ врѣмена. —

Съчинитель-тѣ на критикж-тж за
Буквеницж-тж Сичанова,

Т. Стояновж Бурмовж.